

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/194/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615212380
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Zelenák
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1615212380.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Zelenáka a členov senátu JUDr. Lýdii Noskovičovej a JUDr. Marty Šašínkovej v právnej veci žalobcu Z. P., B.. XX.X.XXXX, X. T.. C. XXX/XX, XXX XX T., práv. zast. JUDr. Ľubicou Sopkovou, advokátkou, Pribinova 3, 901 01 Malacky, proti žalovanému Záhorácke pekárne a cukrárne, a.s., so sídlom Cesta Mládeže 12, 901 01 Malacky, IČO: 31 412 955, práv. zast. Potásch & Potásch s.r.o., Jedľová 14037/7, 821 07 Bratislava IČO: 47 258 616, o zaplatenie 9.331,31 EUR s príslušenstvom a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 7C/320/2015-124 zo dňa 12.12.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 7C/320/2015-124 zo dňa 12. 2.2018 potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 9.331,31 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.500,76 EUR od 25.4.2012 do zaplatenia, zo sumy 4.079 EUR od 11.1.2012 do zaplatenia a zo sumy 3.751,20 EUR od 21.1.2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 22.12.2015 sa žalobca domáhal zaplatenia 9.331,31 EUR s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že podnikal na základe živnostenského oprávnenia do 1.2.2014. K tomuto dňu ukončil podnikateľskú činnosť. Žalobca v mesiacoch október až december 2011 vykonal viacero prepráv tovaru motorovým vozidlom pre žalovaného. Následne vystavil žalovanému faktúry, a to faktúru č. 2011111 zo dňa 2.12.2011 na sumu 4.074,72 EUR splatnú dňa 1.1.2012, faktúru č. 2011115 zo dňa 12.12.2011 na sumu 4.079,35 EUR splatnú dňa 10.1.2012 faktúru č. 2011117 na sumu 3.751,20 EUR splatnú dňa 20.1.2012. Žalovaný v období od vystavenia faktúr až do 25.4.2012 vykonal niekoľko čiastkových úhrad, ktoré žalobca započítal na najstaršiu faktúru č. 2011111, čím došlo k zníženiu pôvodnej dlžnej sumy z uvedenej faktúry zo sumy 4.074,72 EUR na sumu 1.500,76 EUR. Od 25.4.2012 žalovaný nevykonával žiadnu ďalšiu úhradu. Žalobca si záväzok splnil a objednané prepravy vykonal riadne a včas. Napriek uvedenému žalovaný splatné faktúry neuhradil riadne, čím sa dostal do omeškania, pričom jeho dlh predstavuje sumu vo výške 9.331,31 EUR. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo súm jednotlivých faktúr odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúr do zaplatenia.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poukázal na skutočnosť, že žalobca k žalobe nepriložil žiadnu platnú a účinnú zmluvu, od ktorej odvíja svoje nároky. Podľa žalovaného faktúra nie je právnym titulom, od ktorého je možné odvíjať bez ďalšieho akékoľvek právne nároky. Bez preukázania zmluvného vzťahu v konečnom dôsledku nie je možné verifikovať ani správnosť fakturovaných súm. Žalobca nepreukázal, že služby, ktoré sú predmetom faktúr naozaj vykonal a že by fakturované sumy boli vecne správne t.j., že by nárok v uplatnenom rozsahu žalobcovi naozaj vznikol a to v otázke jednotkovej ceny, oprávnenosť fakturovanej položky (paušálna odmena za vývoz tovaru) a správnosť fakturovaných kilometrov.

4. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy, po právnej stránke však došlo medzi žalobcom a žalovaným k vzniku dvojstranného právneho vzťahu a to ústnej dohode o vykonávaní prepravy. Tento právny vzťah vznikol v momente, keď sa žalobca a žalovaný dohodli na obsahu činnosti, t.j. preprave výrobkov žalovaného motorovým vozidlom žalobcu. V prípade námietky žalovaného, či naozaj boli vykonané služby, ktoré sú predmetom faktúr žalobca uviedol, že žalovaný mal možnosť vystavené faktúry mu vrátiť s odôvodnením, že si takéto služby neobjednal, čo však žalovaný neurobil. V potvrdzovacom liste záväzkov zo dňa 20.2.2012, ktorý sám žalovaný zaslal žalobcovi, žalovaný žiada žalobcu o zaslanie zoznamu nezaplatených pohľadávok, ktoré má žalobca voči žalovanému. Z uvedeného vyplýva, že žalobca skutočne vykonával služby pre žalovaného, že žalovaný si je vedomý svojich záväzkov voči žalobcovi a že žalovaný nikdy nenamietal správnosť či opodstatnenosť fakturovaných súm. K potvrdzovaciemu listu je priložená príloha nazvaná „Zoznam záväzkov“ žalovaného zo dňa 21.2.2012, v ktorej jasne vyplýva, ktoré sumy boli žalovanému vyfakturované, aké sumy žalovaný uhradil, a ktoré sumy ešte zostávajú uhradiť. Žalobca uviedol, že väčšina faktúr, ktorá bola žalovanému vystavená bola žalovaným bez akýchkoľvek problémov uhradená a to i napriek tomu, že medzi stranami sporu nebola uzavretá písomná zmluva o poskytovaní služieb.

5. Žalovaný poukázal na dobropisy, ktoré žalobca vystavil žalovanému na sumy 2.734,22 EUR a 816,- EUR s tým, že tieto listiny dokazujú, že fakturácia žalobcu za poskytnuté služby nebola správna, t.j. viaceré nároky žalobcu uplatňované faktúrami neboli opodstatnené. Žalovaný zdôraznil, že prípadná spolupráca žalobcu a žalovaného v minulosti bez ďalšieho nepreukazuje, že táto spolupráca bola dohodnutá aj za obdobie od 21.11.2011 do 20.12.2011. Zároveň žalovaný poukázal na list žalovaného adresovaný žalobcovi zo dňa 12.1.2012, v ktorom žalovaný namietol správnosť jeho fakturácie v rozsahu 8.808,38 EUR za obdobie od 1.1.2011 do 31.7.2011. Podľa žalovaného je teda povinnosťou žalobcu preukázať, že aj za obdobie sporných faktúr, fakturovaná suma bola správna a že fakturácie neboli nadrozsahové. Podľa žalovaného je žalobca povinný preukazovať opodstatnenosť ním uplatneného nároku a to za časový úsek údajne poskytnutých služieb 21.11.2011- 20.12.2011, pričom v tomto smere je bezpredmetné, že medzi žalobcom a žalovaným existovala zmluvná spolupráca aj v minulosti, keďže túto skutočnosť nespochybňuje ani žalovaný. Vo vzťahu k doloženým „stazkám“ žalovaný uviedol, že v nich chýba konkrétne určenie trás, t.j. nie je možné verifikovať správnosť kilometrov, nie sú na nich uvedené mestá, z ktorých sa mala preprava uskutočňovať. V „stazkách“ chýba označenie prepravcu a ani na jednej „stazke“ nie je podpis ani pečiatka žalovaného, teda pre koho žalobca prepravoval. Zároveň odmietol, že potvrdzovací list záväzkov má právne účinky týkajúce sa uplatneného nároku. Takýto úkon je relevantný pre účely účtovné a auditorské a nepreukazuje opodstatnenosť nároku.

6. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že žalobca v priebehu roku 2011 vystavil žalovanému približne 30 faktúr. Faktúry boli vystavované pravidelne za každých 10 dní, z týchto cca 30 faktúr, boli všetky ostatné uhradené, okrem 3 faktúr, ktoré sú predmetom konania. Vo februári 2012 zaslal žalovaný potvrdzovací list záväzkov žalobcovi, v ktorom žiada žalobcu o potvrdenie údajov v účtovnej evidencii. Rozpis záväzkov predstavoval 7 faktúr s tým, že prvé 2 faktúry s variabilným symbolom 2011107 a 2011109 boli uhradené, ako aj posledné 2 faktúry s variabilným symbolom 2011119 a 2011124. Tri faktúry s najvyššou fakturovanou sumou zostali neuhradené, z jednej týchto faktúr s variabilným symbolom 2011 111 žalovaný plnil čiastočne.

7. Z odôvodnenia rozhodnutia ďalej vyplýva, že všetko ohľadom prepravy so žalobcom dojednával p. W. ako zamestnanec žalovaného, ktorý mal na starosti dopravu. Pani B., zamestnankyňa žalovaného, preberala faktúry a vystavila aj inventarizáciu záväzkov žalovaného. Presný rozpis ciest a dodávok žalobcovi vždy hovoril p. W.. Závozy sa robili skoro ráno a až v ten deň mali nachystané doklady a tovar a pokyny, kam má tovar odviezť. Čas dovozu na jednotlivé prevádzky musel byť dodržaný. Čo sa týka potvrdzovacieho lístku záväzkov spolu s inventarizáciou, žalobca si originál nechal, kópiu podpísal a

zaslal auditorskej spoločnosti žalovaného, o čom doložil kópiu podacieho lístku. Čo sa týka fakturácie km počas prepravy žalobca alebo jeho zamestnanci vyhotovovali „stazky“, kde boli uvedené km, na niektorých prevádzkach im príjem tovaru potvrdzovali, ak dodávky neboli v skorých ranných hodinách. Následne si žalobca spočítal km zo „stazky“, podpísal to p. W. a bola vyhotovená faktúra. Fakturovalo sa každých 10 dní. Čo sa týka dobropisov, súviselo to s tým, že žalovaný chcel počítať km podľa údajov z GPS, pričom km bolo najazdených viac, žalobca teda fakturoval toľko km, koľko bolo najazdených. Následne mu bolo zo strany žalovaného povedané, že ak nevystaví dobropisy, neuhradia mu faktúry.

8. Žalovaný v konaní popieral vznik zmluvy o preprave vecí, tvrdil, že spoluprácu medzi žalobcom a žalovaným treba právne posúdiť ako zmluvu o prevádzke dopravného prostriedku podľa ust. § 638 Obchodného zákonníka, a keďže žalobca nedoložil písomnú zmluvu, považuje sa takýto za absolútne neplatný. Žalovaný v prípade právneho posúdenia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným podľa § 638 Obchodného zákonníka vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu. Ďalej žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by prepravu vykonal aj za obdobie fakturované spornými faktúrami.

9. Súd prvej inštancie poukázal v rozhodnutí na ust. § 610 Obch. zák., § 625 ods. 1 ods. 2 Obch. zák., § 638 ods. 1 ods. 2 Obch. zák.

10. Z výsluchu žalobcu ako aj z výsluchu svedka Y. W. mal konajúci súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existoval právny vzťah. Tento právny je potrebné posúdiť ako zmluvu o preprave vecí podľa ust. § 610 Obchodného zákonníka a nasl. Žalobca tvrdil, že pre žalovaného vykonával prepravu jeho výrobkov na jednotlivé miesta odberateľov, ktoré určil žalovaný (prevádzky obchodných reťazcov). Uvedené potvrdil aj svedok Y. W., keď uviedol, že žalobca rozvážal pekárenské a cukrárenské výrobky pre žalovaného. Išlo teda o prepravu určitej veci (pekárenské výrobky) na určité miesto (obchodné reťazce) z pekárne žalovaného. Nešlo o zmluvu o prevádzke dopravného prostriedku podľa § 638 a nasl. Obchodného zákonníka ako tvrdil žalovaný. Obchodný zákonník nevyžaduje pre zmluvu o preprave vecí písomnú formu, preto aj napriek neexistencii písomnej zmluvy, existoval medzi sporovými stranami právny vzťah a to zmluvy o preprave vecí. Žalobcovi ako dopravcovi vzniká podľa § 625 Obchodného zákonníka nárok na odplatu. Ak by preprava nebol vôbec vykonaná, resp. by boli fakturované nesprávne kilometre, ako tvrdil žalovaný, nebol by dôvod zo strany žalovaného na čiastočné plnenie (čiastočná úhrada faktúry č. 2011111 v sume 2.573,96 EUR). Čo sa týka sporných faktúr, žalobca po vykonaní prepravy za jednotlivé obdobia (10 kalendárnych dní) vystavil faktúry s uvedením obdobia dopravy a počtom kilometrov a tieto riadne žalovanému doručil. Uvedené bolo potvrdené aj svedkyňou P. B., doručenie sporných faktúr žalovanému nebolo medzi stranami sporné.

11. Námietky žalovaného, že žalobca vyhotovením a doručením faktúr žalovanému nepreukazuje, či dopravu reálne vykonal a či jeho fakturácia nebola nadrozsahová s poukazom na dobropisy vystavené žalobcom za obdobie august 2011 (v sume 2.734,22 EUR a v sume 816 EUR) konajúci súd vyhodnotil ako nepodstatné, nakoľko sa týkajú úplne iného obdobia ako je fakturované spornými faktúrami. Okrem toho z výpovedí svedkov P. B. a Y. W. vyplynulo, že k faktúram sa prikladali tzv. „stazky“, faktúry išli z ekonomického oddelenia (po prijatí P. B.) na kontrolu na oddelenie dopravy technickému riaditeľovi Y. W., ktorý mal po kontrole faktúr so „stazkami“ vrátiť príslušné faktúry na úhradu na ekonomické oddelenie, v prípade nezrovnalostí faktúry vrátiť na prepracovanie. Vo vzťahu k faktúram, ktoré sú predmetom sporu, tieto neboli nikdy vrátené žalobcovi na prepracovanie, zo strany žalovaného nebola namietaná fakturácia kilometrov v nich uvedených. V prospech žalobcu svedčí aj skutočnosť, že sporné faktúry boli zaevidované v účtovníctve žalovaného (ako vyplýva z potvrdzovacieho listu záväzkov), žalovaný ich evidoval vo svojich záväzkoch (nikdy ich žalobcovi nevrátil na prepracovanie) a na faktúru s var. symbolom č. 2011111 aj čiastočne plnil.

12. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca vykonal prepravu za obdobia uvedené v sporných faktúrach a má nárok na odplatu za takto vykonanú prepravu a to vo výške, aká je uvedená v jednotlivých faktúrach, keďže odplata neboli v konaní namietané (výška ceny za kilometer a výška paušálnej náhrady nebola v konaní sporná). Preto súd vyhovel žalobe žalobcu a zaviazal žalovaného na zaplatenie jednotlivých faktúr spolu s príslušenstvom, t.j. úrokom z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 1 ods. 2 Obč. zák. v spojení s ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov.

13. Pre úplnosť konajúci súd uviedol, že „stazky“, ktoré žalobca doručil, nie sú úplné, neobsahujú konkrétne trasy, údaj o tom, kto prepravu uskutočnil a pre koho. Takéto „stazky“ nepreukazujú, že žalobca vykonal dopravu pre žalovaného. V tomto sa súd stotožnil s vyjadrením žalovaného. Skutočnosť, že žalobca nepriložil k sporným faktúram kompletne „stazky“ nemôže spôsobiť neúspech žalobcu v konaní, keď svoj nárok preukázal inými dôkazmi.

14. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

15. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov a formulácii svojich záverov uvádza úplne odlišné informácie a fakty (z ktorých vychádzal) ako sú uvedené v súdnom spise. Takýto postup je podľa názoru žalovaného absolútne neprípustný, nakoľko sa javí, že súd svojou ľubovôľou mení skutkový stav. Podľa žalovaného, z jeho strany nebola spochybňovaná spolupráca so žalobcom v minulosti, ale nie za sporné obdobie. Služby, o ktorých žalobca tvrdí, že ich poskytol žalovanému, však od začiatku sporu žalovaný popiera, a aj preto sú predmetom tohto sporu. Ohľadne týchto služieb žalovaný veľmi jasne deklaroval, že žalobca nepreukázal existenciu zmluvného vzťahu medzi stranami, nepreukázal jeho obsah (teda predmet záväzku - práva a povinnosti strán, prípadnú výšku odplaty a pod.) a nepreukázal vznik právneho titulu a nároku, ktorý si uplatňuje. Spornosť určitej služby a spornosť faktúry nemôže byť odstránená tým, že žalovaný v minulosti uhradil žalobcovi iné faktúry. K počtu najjazdených km žalovaný uviedol, že mnohokrát v priebehu súdneho konania namietal a spochybňoval „údajný“ fakturovaný počet kilometrov, ako aj že fakturované sumy boli vecne správne. Žalovaný má za to, že z vykonaného dokazovania vyplývajú diametrálne odlišné závery, ako uviedol súd prvej inštancie. Tiež bolo v minulosti preukázané, že žalobca neoprávnené fakturoval vyšší počet kilometrov, ako mu prináležalo. Uvedené žalobca implicitne priznal tým, že vystavil žalovanému dobropisy, keďže žalovaný pri kontrole zistil jeho „nadfakturáciu“. Túto nadfakturáciu a vystavenie dobropisov v priebehu konania žalobca aj uznal.

16. K nesprávnemu právnemu posúdeniu žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil tvrdený sporný vzťah medzi stranami ako zmluvu o preprave. Z rozhodnutia však nie je jasné, na základe čoho dospel k uvedenému záveru. S námietkou žalovaného o tom, že vzťah by mal byť posudzovaný ako zmluva o prevádzke dopravného prostriedku podľa ust. § 638 obch. zák. sa súd vysporiadal nedostatočne. V prípade zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku sa totiž jedná o tzv. „absolútny obchod“ a zmluva vyžaduje písomnú formu. Žalobca pritom existenciu písomnej zmluvy pred súdom nikdy nepreukázal, čím je vlastne spochybňovaná samotná aktívna vecná legitímácia. Ak totiž nie sú splnené podstatné náležitosti zmluvy vyžadované zákonom, nie je možné skonštatovať existenciu zmluvného vzťahu. Žalovaný tvrdí, že naopak, viacero skutočností svedčí v prospech toho, že daný vzťah /ak by aj mal existovať/, je potrebné posúdiť ako zmluvu o prevádzke dopravného prostriedku. Práve pri zmluve o prevádzke dopravného prostriedku je poskytovateľ povinný zabezpečiť tak dopravný prostriedok, ako aj jeho posádku, teda vodiča, pohonné látky a vykonať následne prepravu tovaru podľa vopred určených ciest. Aj ďalšie okolnosti naznačujú tomu, že sa malo jednať o zmluvný typ prevádzky dopravného prostriedku, doklady, na základe ktorých sa preplácali faktúry boli tzv. „stazky“, teda doklady o prevádzke určitého konkrétneho dopravného prostriedku, označeného príslušným EČV, pričom na danej stazke sa nachádzali resp. mali nachádzať údaje o počiatočnom stave tachometra pred začatím prepravy, konečnom stave tachometra po ukončení, počet prejazdených kilometrov, spotrebované pohonné hmoty a meno vodiča, ktorý prepravu uskutočnil a iné. Všetko uvedené sú jednoznačne údaje, ktoré sú relevantné práve pri zmluvných vzťahoch prevádzky dopravného prostriedku.

17. Žalovaný namietal, že sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal so vznesenou námietkou premlčania a to napriek tomu, že sa jedná o podstatný prostriedok procesnej obrany žalovaného. Tiež odôvodnenie rozhodnutia trpí viacerými vzájomnými vnútornými rozpormi, nie je zrejmé, ako súd hodnotil dôkazy. Žalovaný tvrdí, že bola porušená zásada voľného hodnotenia dôkazov a že na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odôvodnenie vôbec neobsahuje vysporiadanie sa s podstatnými námietkami žalovaného. Odôvodnenie rozsudku je tak úplne nepresvedčivé a rozsudok ako taký nepreskúmateľný a arbitrárny. Na základe vyššie uvedeného žalovaný žiada, aby odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Malacky zo dňa 12.12.2018, č. k. 7C/320/2015 - 124, zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a zaviazne ho na náhradu

trov konania v plnom rozsahu, alebo rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že toto nie je vecne odôvodnené, neobsahuje riadne zdôvodnenie a nepredkladá žiadne nové skutočnosti či dôkazy, s ktorými by sa už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysporiadal. Žalovaný nepredložil v odvolaní žiadne nové dôkazy, neuviedol žiadne nové tvrdenia ani nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali akékoľvek iné rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný v odvolaní o.i. uvádza, že „súd svojou ľubovôľou mení skutkový stav“, čím podľa jeho názoru poškodzuje žalovaného tvrdiac, že viaceré skutočnosti vyplynuli z dokazovania, i keď žalovaný ich v konaní mal poprieť. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že samotné popretie určitej udalosti či faktu žalovaným samo osebe nespôsobuje preukázanie pravdivosti jeho tvrdenia. V neposlednom rade žalobca poukázal na skutočnosť, že to je práve žalovaný, ktorý vyhotovoval zmluvnú dokumentáciu a kto disponoval originálmi dokladov (napr. staziek), ktoré bol žalobca povinný odovzdať žalovanému ako prílohu k vystavenej faktúre. Ak teda žalovaný „nespolupracuje“ so súdom, úmyselne mu neposkytuje listinné dôkazy a túto skutočnosť sa snaží využiť vo svoj prospech, takýto stav a úmyselné konanie žalovaného súd v žiadnom prípade nesmie vyhodnotiť na ťarchu žalobcu ako dôkaznú núdzu. Okrem toho faktom ostáva, že žalovaný vystavené faktúry žalobcovi, tvoriace predmet sporu, nikdy nevrátil ako neodôvodnené či vystavené neoprávnené, nereklamoval ich, ba dokonca sám ich uvádzal v inventarizácii svojich záväzkov voči žalobcovi. Rovnako i svedkyňa P. B. uviedla, že dôvodom nevyplatenia faktúr, tvoriacich predmet sporu, bol príkaz na pozastavenie všetkých platieb žalobcovi „do vyriešenie veci“, a nie ich neoprávnenosť či nesprávnosť. To, že žalobca v minulosti vystavil žalovanému dobropis nemôže preukazovať, že i výšky fakturovaných súm na faktúrach, uplatňovaných v spore, sú nadhodnotené. V tomto prípade sa totiž skutočne jednalo o iné obdobie a k uplatňovaným faktúram navyše žalovaný - okrem toho, že faktúry nevrátil ani nereklamoval - nikdy nežiadal žiadnu opravu ani dobropis.

19. Vzhľadom k absencii vecného odôvodnenia odvolania, s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne a právne správny a zároveň aby žalobcovi priznal náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v rozsahu 100%.

20. K vyjadreniu žalobcu sa následne vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a argumentoch. K údajnej nespolupráci žalovaného so súdom uviedol, že sporové súdne konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti. V takomto konaní žalobca znáša dôkazné bremeno svojich tvrdení, ktoré ak neunesie, nemôže byť v konaní úspešný. Súd pritom nezohráva žiadnu úlohu jeho pomocníka a spolupracujúceho. A už za žiadnych okolností nemôže žalobca očakávať, že s ním bude spolupracovať žalovaný, ktorý je jeho sporovou protistranou. Ak žalobca nemá dôkazy, ktorými vie preukázať opodstatnenosť žalobného nároku, tak takýto stav nemôže byť dôvodom k tomu, aby mu tieto dôkazy obstarával súd alebo žalovaný.

21. K replike žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý zotrval na všetkých svojich doterajších prednesoch a vyjadreniach .

22. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 17.6.2020. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalovaného, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

24. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

25. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na tento poukazuje.

26. Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom odvolateľa dodáva:

27. Predmetom sporu je neuhradenie faktúr za vykonanie prepravy tovaru/ pekárenských výrobkov/, ktorú žalobca v mesiacoch október až december 2011 vykonal pre žalovaného motorovým vozidlo. Za vykonanie prepravy vystavil žalobca faktúry, ktoré žalovaný neuhradil. Žalovaný od vystavenia sporných faktúr vykonal niekoľko čiastočných úhrad, čím došlo k zníženiu pôvodnej dlžnej sumy pri faktúre č. 2011111 z 4.074,72 EUR na sumu 1.500,76 EUR. Žalovaný namietal, že žalobca nepriložil k žalobe žiadnu platnú zmluvu, predložené faktúry nie sú právnym titulom a bez preukázania zmluvného vzťahu nie je možné verifikovať ani správnosť fakturovaných súm. Žaloba podľa žalovaného tiež nepreukázala, že služby naozaj vykonal a že by fakturované ceny boli vecne správne. Zdôraznil, že prípadná spolupráca žalobcu a žalovaného v minulosti bez ďalšieho nepreukazuje, že táto spolupráca bola dohodnutá aj za sporné obdobie /od 21.11.2011 do 20.12.2011/. Žalovaný tvrdil, že služby, ktoré mal žalobca pre žalovaného vykonať /ktoré však od začiatku popiera/ treba posúdiť ako zmluvu o prevádzke dopravného prostriedku podľa ust. § 638 Obch. zák., a nie ako zmluvu o preprave.

28. Podľa § 610 Obch. zák., zmluvou o preprave veci sa dopravca zaväzuje odosielateľovi, že prepraví vec (zásielku) z určitého miesta (miesto odoslania) do určitého iného miesta (miesto určenia), a odosielateľ sa zaväzuje zaplatiť mu odplatu (prepravné).

29. Podľa § 625 ods. 1 Obch. zák., dopravcovi prislúcha dohodnutá odplata, alebo ak nebola dohodnutá, odplata obvyklá v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na obsah záväzku dopravcu.

30. Podľa § 625 ods. 2 Obch. zák., dopravcovi vzniká nárok na prepravné po vykonaní prepravy do miesta určenia, ak zmluva neurčuje za rozhodnú inú dobu.

31. Podľa § 638 ods. 1 Obch. zák., zmluvou o prevádzke dopravného prostriedku sa zaväzuje poskytovateľ prevádzky dopravného prostriedku (prevádzkovateľ) prepraviť náklad určený objednávateľom prevádzky dopravného prostriedku a na ten účel s dopravným prostriedkom buď vykonať jednu alebo viac vopred určených ciest, alebo v priebehu dohodnutej doby vykonať cesty podľa určenia objednávateľa a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť odplatu.

32. Podľa § 638 ods. 2 Obch. zák., zmluva vyžaduje písomnú formu.

33. Medzi základné náležitosti zmluvy o preprave veci /§ 610 a násl. Obch. zák./ patrí určenie zmluvných strán, ktorými sú odosielateľ a dopravca, záväzok dopravcu vykonať prepravu veci z určitého miesta do iného určitého miesta a záväzok odosielateľa zaplatiť dopravcovi odplatu. Zákon nevyžaduje pre platnosť zmluvy písomnú formu.

34. Podľa zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku /§ 638 a násl. Obch. zák./ sa poskytovateľ prevádzky dopravného prostriedku zaväzuje prepraviť náklad určený objednávateľom prevádzky dopravného prostriedku a na tento účel dopravným prostriedkom vykonať buď jednu, alebo viac vopred určených ciest, alebo v priebehu dohodnutej doby vykonať cesty podľa určenia objednávateľa. a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť odplatu. Pri tejto zmluve poskytovateľ prevádzky zabezpečuje podľa zmluvy komplexnú prevádzku dopravného prostriedku vrátane spôsobilosti posádky, pohonných látok a ďalších vecí potrebných na dohodnuté cesty.

35. Odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v konaní bol preukázaný zmluvný vzťah ktorý je potrebné posúdiť ako zmluvu o preprave veci podľa ust. § 610 Obch. zák. Predmetom

bola preprava tovaru / pekárenských výrobky žalovaného / z určitého miesta do miesta určenia žalovaným/ jeho odberateľom/. Za vykonanie prepravy bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi odplatu. Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že sporné faktúry ktorých neuhradenie je predmetom konania/ č. 2011111, 2011115, 2011117/ boli žalovanému riadne doručené, čo potvrdil svojím podpisom a pečiatkou /č.l. 7- 9/. Žalovaný faktúry nerozporoval, nereklamoval nevrátil s odôvodnením, že si služby neobjednal, nežiadal ich prepracovať pri fakturácii kilometrov. Aj svedkyňa P. B. potvrdila, že dôvodom nevyplatenia faktúr bol príkaz na pozastavenie platieb žalobcovi do „vyriešenia“ a nie ich neoprávnenosť. Je podstatné uviesť, že vystavenie dobropisov žalobcom sa týkalo iného ako sporného obdobia a v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný za sporné obdobie žiadal opraviť faktúry alebo vystaviť dobropis. Naopak vykonal niekoľko čiastočných úhrad ,ktoré žalobca započítal na najstaršiu faktúru / č. 2011111/, čím došlo k poníženiu dlžnej sumy. Odvolací súd poukazuje na podporný listinný dôkaz a to potvrdzovací list záväzkov zo dňa 20.2.2012 vystavený žalovaným, ktorého prílohou je zoznam záväzkov žalovaného voči žalobcov. V zozname záväzkov sú uvedené aj sporné neuhradené faktúry. Z dokladu je zrejmé, že žalovaný si bol v čase vystavenia dokladu vedomý svojich záväzkov voči žalobcovi, ktoré mala spoločnosť žalovaného aj zaznamenané v účtovnej evidencii k 31.12.2011/ č.l. 39/. Súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že inventarizácia záväzkov a pohľadávok sú relevantné pre účtovné a audítorské účely, tieto listiny však preukazujú záväzky spoločnosti žalovaného voči žalobcovi. Inak by ich žalovaný neevidoval vo svojom účtovníctve a nežiadal by žalobcu o odsúhlasenie zostatkov. Za podstatnú považuje odvolací súd aj výpoveď svedka Y. W., ktorý ohľadom nezrovnalostí faktúr žalobcu uviedol, že sa konalo stretnutie, na ktorom sa dohodol dobropis so žalobcom. Stretnutie sa v podľa svedka konalo v 6-7 mesiaci 2011 a týkalo sa iného obdobia, ako sú sporné faktúry. Podľa svedka sa už ďalšie stretnutie ohľadom nezrovnalosti vo faktúrach nekonalo. Svedok o.i. potvrdil aj zmluvný vzťah medzi stranami sporu.

36. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné zdôrazniť, že všetky ostatné prepravy, ktoré žalobca vykonával v predchádzajúcom období neboli sporné, neboli vykonávané na základe písomnej zmluvy, preto sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ,že aj na základe predchádzajúcich obchodných vzťahov je možné ustáliť, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená zmluva o preprave vecí , ktorá nevyžaduje písomnú formu.

37. Žalovaný v odvolaní namietal, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho námietkou premičania vznesenou na pojednávaní dňa 14.3.2018, takýto postup súdu zakladá bez ďalšieho znak arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaným namietaná neexistencia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným nebola v konaní preukázaná a preto je potrebné na vzťah medzi sporovými stranami aplikovať ust. § 610 Obchodného zákonníka, a nie bezdôvodné obohatenie ako tvrdil žalovaný. Podľa ust. § 397 Obch. zák. je premičacia doba štyri roky. Žaloba bola podaná 22.12.2015 a splatnosť jednotlivých faktúr bola v januári 2012/ pri fa.č. 2011111 dňa 1.1.2012, fa č. 2011115 dňa 10.1.2012, fa č. 2011117 dňa 20.1.2012/, t.j. v lehote. Aj v prípade ak by sa jednalo o bezdôvodné obohatenie, v zmysle súdnej judikatúry sa pri obchodnozväzkových vzťahoch uplatňuje Obchodný zákonník so štvorročnou premičacou lehotou/ § 397 Obch. zák./ . Súd prvej inštancie tým, že ustálil vzťah žalobcu a žalovaného ako obchodnozväzkový vzťah podľa zmluvy o preprave, na námietku premičania žalovaného neprihliadal.

38. Odvolací súd musí prisvedčiť žalovanému, že súd prvej inštancie mal pri úrokoch z omeškania použiť ust. § 369 Obch. zák., nakoľko sa jedná o obchodnozväzkový vzťah medzi sporovými stranami. V prípade ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný tieto platiť podľa predpisov občianskeho práva. Táto skutočnosť preto nemá vplyv na výšku priznaných úrokov, ktoré boli súdom prvej inštancie priznané v správnej výške / 9 % ročne/.

39. Nakoľko súd prvej inštancie nepovažoval listinný doklad „stazky“ za dôkaz preukazujúci vykonanie prepravy pre žalovaného, na námietku uvedené žalovaným v odvolaní odvolací súd neprihliadal.

40. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd

stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

41. Na záver odvolací súd uvádza, že nie je povinnosťou súdu dať odpovede na všetky otázky, ktoré nastolia sporové strany, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

42. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

44. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).